

Arrest

nr. 193 703 van 16 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 augustus 1973.

Op 29 november 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 december 2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag van 29 november 2007.

Op 19 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor toelating van verblijf in haar hoedanigheid van familielid van een onderdaan van een derde land die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur of om er zich te vestigen.

Op 20 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 januari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, om een gezinshereniging te bekomen met haar echtgenoot, de heer S.A.A., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 7 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk in een bijlage 20 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht op 12 juli 2017 en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11/01/2017 werd ingediend door:

Naam: F.[...]

Voornaam: R.[...]

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: 27.08.1973 Geboorteplaats: K.

Rr: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’ Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Er werden volgende bewijzen voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon:

• een attest van maandelijkse werkloosheidsuitkering voor een periode van 5/2016 tot 12/2016.

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan ertoe besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden werkloosheidsuitkering geniet. Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan werkloosheidsuitkering echter pas in overweging worden genomen voor zover de Belgische ook aantoonbaar een reële kans op tewerkstelling te maken. Er werd daartoe geen enkel document voorgelegd. Derhalve kan de werkloosheidsuitkering niet in overweging worden genomen en kan de toetsing van art. 40ter dus niet gebeuren.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 hoeft in een dergelijk geval ook de behoeftenanalyse niet te worden gemaakt. Er wordt immers niet gesteld dat de Belgische referentiepersoon onvoldoende bestaansmiddelen heeft, enkel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder/vader en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schaden. Betrokkene heeft ooit wel eens een medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat ze bronchitis had, echter naar aanleiding van de laatste aanvraag werd niets in die zin voorgelegd. Er kan dus niet gesteld worden dat er medische bezwaren zouden die een bevel onmogelijk zouden maken.

Betrokkene blijkt ook langdurig ingezetene te zijn in Spanje, in die zin kan zij zich ook terug vestigen aldaar (naar keuze vergezeld door haar gezin)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"Wat betreft de beslissing weigering van verblijf

(...)

Dat de motivering van de bestreden beslissing komt er op neer dat verzoeker attesten van maandelijkse werkloosheidsuitkering voor de periode 5/2016 tot 12/2016 voorbrengt, dat verzoeker niet zou aantonen dat hij actief naar werk zoekt en dat die uitkeringen bijgevolg niet aan aanmerking worden genomen en de werkloosheidsuitkeringen derhalve niet in overweging worden genomen, zodat conform artikel 42 § 1 tweede lid het niet nodig is een behoeftenanalyse te maken.

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker wel actief naar werk zoekt (zie talrijke stukken), ook in de betrokken periode en hij dit ook ter kennis heeft gebracht van de dienst vreemdelingenzaken van Antwerpen. Dat hier geen akte van genomen is, is niet de verantwoordelijkheid van verzoeker.

Verder is de vraag wat de wetgever specifiek bedoeld met de bepaling dat werkloosheidsuitkeringen alleen in aanmerking worden genomen indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Verzoekster stelt dat dit niet voor gevolg heeft dat er conform artikel 42 § 1 tweede lid geen behoeftenanalyse moet gemaakt worden. Dit artikel is van toepassing wanneer aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan. Dit is evident het gevolg wanneer de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen. Maar ook in dat geval dient nagegaan te worden welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van het bedrag nuttig zijn, doen voorleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

In casu is dit onderzoek niet gebeurd. Maar zelfs indien het inkomen van de referentiepersoon zoals in casu als nul euro wordt aangemerkt, quod non, dan diende vermeld onderzoek te gebeuren omdat de referentiepersoon in casu nooit ten laste van de Belgische openbare overheden is geweest.

De wet laat niet toe te stellen dat het behoeftenonderzoek niet diende te gebeuren in geval de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen. In dat geval is er effectief sprake van niet toereikend karakter maar dient onderzocht te worden hoe verzoekster en haar echtgenoot wel in hun behoeften konden en kunnen voorzien.

Dat op deze wijze art. 40ter en 42 § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet geschonden werd. Dat de materiële motivering van de bestreden beslissing faalt."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 11 januari 2017 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als partner van Belg, de heer S.A.A.[...]. Zij legde de volgende documenten voor:

- een huwelijksakte;*
- een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte;*
- bewijs ziekteverzekering;*
- bewijs bestaansmiddelen Belg, zijnde een werkloosheidsuitkering;*
- betalingsbewijs federale bijdrage.*

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waaraan verzoekster diende te voldoen, luidt onder meer als volgt: "(...)" (eigen onderlijning)

Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de historiek werkloze van 5/1/2017 op naam de referentiepersoon blijkt dat die referentiepersoon sedert 1/7/2016 een werkloosheidsuitkering ontvangt. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zou zij bewijzen van het actief zoeken naar werk hebben voorgelegd, nu het tegendeel blijkt uit het administratief dossier. De documenten die werden overgemaakt nadat de bestreden beslissing werden genomen, kunnen niet in aanmerking worden genomen. Op grond van de elementen zoals die blijken uit het administratief dossier kon niet anders dan besloten worden dat er geen enkel document werd voorgelegd m.b.t. het actief zoeken naar werk, waardoor er geen behoeftanalyse diende te worden gemaakt. Er werd in de beslissing duidelijk uiteengezet waarom er geen behoeftanalyse diende te worden gemaakt, namelijk omdat de Belgische referentiepersoon niet over onvoldoende bestaansmiddelen heeft, maar wel omdat die bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De Raad van State oordeelde, arrest nr. 233.641, 27 januari 2016, onder meer wat volgt: "(...)"

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet genomen en er werd gemotiveerd waarom het verblijfsrecht werd geweigerd en verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“(…);” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partij hiervan tevens de schending heeft aangevoerd. Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(…)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt zeer duidelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de Belgische referentiepersoon kan bewijzen actief naar werk te zoeken.

In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de Belgische referentiepersoon actief naar werk zoekt. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt vastgesteld dat er geen enkel document wordt neergelegd inzake de actieve zoektocht naar werk. Derhalve stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de werkloosheidsuitkering niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de Belgische referentiepersoon wel degelijk actief naar werk zoekt en staft dit door meerdere stukken aan haar verzoekschrift te voegen. Zij betoogt dat zij deze stukken ter kennis heeft gebracht aan de ‘dienst vreemdelingenzaken van

Antwerpen' en dat het niet de verantwoordelijkheid is van de verzoekende partij indien deze hier geen akte van heeft genomen.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat – zoals in de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld – er geen stukken werden voorgelegd inzake de actieve zoektocht naar werk door de Belgische referentiepersoon. Er ligt tevens geen enkel bewijs voor dat de verzoekende partij deze stukken toch heeft overgemaakt aan de verwerende partij. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij enkel dat zij dit wel heeft gedaan, maar laat zij na om dit verder uiteen te zetten. Met haar betoog maakt de verzoekende partij het niet aannemelijk dat zij stukken heeft neergelegd bij de stad Antwerpen die daarna niet werden overgemaakt aan de verwerende partij.

De Raad wijst erop dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie het aan de verzoekende partij toekomt om alle nuttige inlichtingen te verschaffen aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De bewijslast inzake de bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij die erover moet waken haar aanvraag te vervolledigen en te actualiseren indien nodig. *In casu* blijkt dat de bijkomende stukken van het verzoekschrift niet werden gevoegd bij de aanvraag, noch voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening houdt met stukken die niet voor het nemen van de bestreden beslissing hem ter kennis zijn gebracht. Met het bijbrengen van nieuwe stukken vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke herbeoordeling van de zaak.

De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden verblijfsweigering (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris in gebreke is gebleven om een behoefteanalyse uit te voeren, conform artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit lezing van deze bepaling blijkt dat een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de voorwaarden van het toereikend karakter, zoals bepaald in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

In casu worden de voorgelegde bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsuitkering, niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de Belgische referentiepersoon actief naar werk zoekt. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat de gemachtigde van de staatssecretaris ook niet de behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bestreden weigeringsbeslissing (*cf.* RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Indien er geen bestaansmiddelen kunnen worden aangenomen, kan er immers geen beoordeling plaatsvinden inzake het toereikend, stabiel en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen, waardoor niet kan worden vastgesteld of aan de voorwaarde van het toereikend karakter is voldaan en artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dan ook geen toepassing vindt. Bijgevolg dient de minister of zijn gemachtigde geen bescheiden of inlichtingen op te vragen, indien er geen bestaansmiddelen voorliggen. Gelet op het

voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat er *in casu* sprake is van niet toereikende bestaansmiddelen en dat er een behoefteanalyse had moeten plaatsvinden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aan de hand van haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook wordt geen schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet aangetoond. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

2.1.3.1. In de hoofding van het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde bepalingen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel, als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel, dat uitsluitend wordt ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen “7, 1, 2°” en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

*“Het bevel is nietig omdat het steunt op een beslissing tot weigering van verblijf die nietig is. Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:
Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd: “(…)”*

Eerste onderdeel,

*Artikel 7, 1,2° vreemdelingenwet dat als basis voor het bevel wordt gegeven bestaat niet. Er is wel een artikel 7, alinéa 2, 1°, maar de beslissing neemt dit artikel niet op.
De motiveringsplicht is geschonden.*

Tweede onderdeel,

Er wordt een termijn van dertig dagen gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven voor die termijn. Artikel 7, alinéa 1, 2° vormt geen wettelijke basis voor een termijn om het grondgebied te verlaten.

Derde onderdeel,

Artikel 52 § 4 laatste alinéa van het VreemdelingenKB bepaalt dat 'desgevallend' een bevel om het grondgebied wordt genomen.

*Het gaat bijgevolg niet over een gebonden bevoegdheid, maar over een discretionaire.
Er dient bijgevolg een specifieke motivering aanwezig te zijn waarom in casu een bevel is genomen.
Dergelijke motivering is niet aanwezig.*

De motivering is louter stereotiep en houdt geen enkele rekening met de specifieke gegevens van het dossier.

Het gaat om een louter automatische aflevering van een bevel.

Vierde onderdeel,

Bij het nemen van het bevel is er op geen enkele wijze rekening gehouden met de voorwaarde geformuleerd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er is geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker, noch met zijn gezondheidstoestand. Er is in dit verband geen enkel afdoend motief.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is louter voor de vorm opgenomen in de beslissing. Het volstaat niet te poneren 'dat er wel degelijk rekening is gehouden met artikel 74/13', en dit daarna aan te vullen met algemeenheden die stereotiep in alle gelijkaardige beslissingen worden opgenomen.

De enige specifieke motieven met name dat verzoekster 'wel eens' een medisch attest heeft voorgelegd 'dat ze bronchitis had' maar er naar aanleiding van de laatste aanvraag 'niets in die zin is voorgelegd' en dat 'betrokkene ook langdurige ingezetene van Spanje blijkt te zijn, in die zin dat zij zich daar terug kan vestigen', zijn geen afdoende motieven.

Wanneer verwerende partij op de hoogte was van een medische problematiek diende hiermee rekening te worden gehouden bij de bestreden beslissing en diende dit niet afgedaan te worden met het motief dat er in de laatste aanvraag niets is voorgelegd. Dergelijke motivering is niet afdoende; er diende gemotiveerd waarom de vermelde aandoening, die dus gekend was in het administratief dossier, geen reden was om geen bevel te geven.

Ook wat betreft het langdurig ingezet zijn in Spanje is het geen afdoende motief dat verzoekster zich daar terug kan vestigen, 'naar keuze vergezeld door haar gezin'. In het kader van artikel 74/13 waar het gezinsleven moet onderzocht worden kan dergelijk motief niet volstaan.

Dit is een loutere ponering van een stelling zonder enig concreet onderzoek. Zo wordt er geen rekening gehouden met het kind van de familie; dit kind is geboren op 6.11.2008 en was dus negen jaar op het ogenblik van de beslissing en dus schoolgaand in België. Zo wordt er evenmin in het kader van het gezinsleven rekening gehouden met het feit dat de referentiepersoon de Belgische nationaliteit heeft en dit voor gevolg heeft dat het gezinsleven zich prioritair in België ontwikkelt.

De motivering in het kader van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitstoets die een faire balance toets inhoudt. Dit is in casu niet het geval. Er is geen enkele eerlijke afweging tussen enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds de belangen van verzoekster in het kader van het recht op gezinsleven.

Vijfde onderdeel,

Bij een verwijderingsmaatregel dient het hoorrecht te worden gerespecteerd.

Als verzoekster gehoord was had zij kunnen opwerpen dat zij reeds gemime tijd met haarechtgenoot en kind in België woonde, dat het kind hier naar school gaat en schoolplichtig is, dat zij geen concrete belangen meer had in Spanje noch in Pakistan.

Zij had kunnen wijzen op haar medische toestand die inderdaad enig probleem realiseerde en die verzorging in België noodzakelijk maakt.

Wanneer verzoekster gehoord was geweest had dit tot een andere beslissing (in het kader van het bevel) kunnen leiden."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het overduidelijk is dat in de bestreden beslissing artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet werd bedoeld, en dat dit artikel wel degelijk bestaat. Verzoekster toont niet aan wat het belang is van zijn kritiek m.b.t. de termijn voor het verlaten van het grondgebied, nu zelfs de termijn van 30 dagen inmiddels is verstreken en verzoekster geen blijk geeft van enige wil om het grondgebied te verlaten.

Nu de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door verzoekster ingediende aanvraag, die zij kon staven met alle stukken die zij zelf relevant achtte, kan zij bezwaarlijk voorhouden dat het hoorrecht zou zijn geschonden.

Met haar kritiek gaat zij eraan voorbij dat er wel degelijk gemotiveerd werd omtrent artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er werd gemotiveerd dat het gezin vrijstaat om zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnemen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder/vader en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er werd verder geoordeeld dat verzoekster ooit wel eens een medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat ze bronchitis had, maar dat naar aanleiding van de laatste aanvraag niet in die zin werd voorgelegd, waardoor het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat er geen medische bezwaren voorliggen die het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten onmogelijk zouden maken. Verzoekster betwist niet dat zij langdurig ingezetene is in Spanje waardoor zij niet aantoont dat het verderzetten van een gezinsleven elders dan in België onmogelijk zou zijn. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen. Verzoekster toont niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek zou zijn gevoerd naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster levert kritiek m.b.t. haar gezondheidstoestand, maar toont niet aan dat zij zou lijden aan enige aandoening, waarvan het bestuur bovendien weet had of moest hebben, en die veronachtzaamd werd bij de beoordeling inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel ongegrond."

2.2.3. Waar de verzoekende partij aanvoert dat wordt verwezen naar "artikel 7, 1, 2°," toont zij niet aan dat de onnauwkeurige vermelding - er had moeten staan "artikel 7, eerste lid, 2°" -, haar niet in staat stelt de bestreden beslissing te begrijpen of dat deze onnauwkeurigheid de wettigheid van de bestreden beslissing heeft aangetast nu in het bestreden bevel gepreciseerd wordt dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken, wat refereert aan de in de wet gebruikte bewoordingen: "wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd". Daarenboven verwijst de verzoekende partij in haar middel zelf naar "artikel 7, alinea 1, 2°", van de Vreemdelingenwet, zodat de bewering dat zij niet begrijpt op grond van welke rechtsregel het bevel om het grondgebied te verlaten steunt, elke ernst ontbeert. Het eerste onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij in het tweede onderdeel aanvoert dat het bestreden bevel geen wettelijke basis vermeldt voor het bepalen van de uitvoeringstermijn ervan, blijkt uit artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet dat de termijn voor dertig dagen om het grondgebied te verlaten in beginsel dertig dagen dient te bedragen, behoudens gemotiveerd verzoek door de betrokkene zelf (artikel 74/14, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet). Artikel 74/14, §3, bepaalt in welke gevallen deze termijn kan verkort worden tot minder dan zeven dagen, of zelfs dat geen termijn wordt voorzien. Een termijn van meer dan dertig dagen wordt niet voorzien. De verwerende partij diende *in casu* dan ook niet nader te motiveren omtrent haar keuze voor een termijn van dertig dagen, aangezien zij hiermee slechts de reguliere en ook de langst mogelijke termijn bepaalt. Het tweede onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij in een derde onderdeel aanvoert dat overeenkomstig artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit slechts "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden genomen, merkt de Raad op dat een bepaling van het koninklijk besluit geen afbreuk kan doen aan de duidelijke verplichting uit een wetsbepaling. De verzoekende partij betwist niet dat haar legaal verblijf verstreken is, waardoor er volgens artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk over welke specifieke gegevens van haar dossier nog gemotiveerd had moeten worden opdat de gemachtigde van de staatssecretaris zou voldoen aan de motiveringsplicht ten gevolge van zijn discretionaire bevoegdheid. De Raad stelt vast dat artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit daadwerkelijk stelt dat 'desgevallend' een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven en stelt tevens vast dat *in casu* wordt gemotiveerd waarom dit bevel wordt genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, *in casu* dus de tweede bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: *“Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder/vader en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schaden. Betrokkene heeft ooit wel eens een medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat ze bronchitis had, echter naar aanleiding van de laatste aanvraag werd niets in die zin voorgelegd. Er kan dus niet gesteld worden dat er medische bezwaren zouden die een bevel onmogelijk zouden maken. Betrokkene blijkt ook langdurig ingezetene te zijn in Spanje, in die zin kan zij zich ook terug vestigen aldaar (naar keuze vergezeld door haar gezin)”*.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij een gezinsleven in België heeft. Uit het bestreden bevel blijkt dat het voorgehouden gezinsleven niet betwist wordt, maar dat er wel degelijk rekening mee wordt gehouden. De verzoekende partij stelt dat er geen rekening wordt gehouden met het minderjarig kind dat schoolgaand is in België en met haar echtgenoot die de Belgische nationaliteit bezit. Echter wordt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gesteld dat de verzoekende partij haar gezinsleven op meerdere manieren kan indelen. Zo wordt er gesteld dat de verzoekende partij en haar gezin gezamenlijk zich kunnen begeven naar een land waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, bijvoorbeeld Spanje, waar de verzoekende partij een langdurig ingezetene is.

Voorts kan het gezinsleven ook worden ingedeeld zodat de echtgenoot en het kind van de verzoekende partij verder in België verblijven, terwijl de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest. De verzoekende partij laat na verder in te gaan op deze concrete motieven. Zij stelt wel dat de voorgestelde terugkeer naar Spanje geen afdoende motief is en dat zij geen concrete belangen meer heeft in Spanje, maar laat na deze opgeworpen elementen verder te concretiseren. Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat zij het gezinsleven anders kan indelen. De verzoekende partij laat na concrete hinderpalen aan te brengen en uit te werken. De verzoekende partij gaat er ook aan voorbij dat zij met haar echtgenoot, de referentiepersoon in Spanje, gehuwd is en dat hun zoon in Barcelona geboren is waarvan hij ook een Spaanse verblijfskaart had. Voorts wijst de Raad er tevens op dat de verzoekende partij nalaat om enig begin van bewijs voor te leggen van het schoollopen van het minderjarig kind. De verzoekende partij toont met haar bondig betoog niet aan waarom de motieven inzake haar gezinsleven niet afdoende zouden zijn.

In het verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris had moeten motiveren waarom de gekende aandoening geen reden kan zijn om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De Raad wijst erop dat in de tweede bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de medische ‘problematiek’ geen reden kan zijn om geen bevel af te geven. Er wordt immers gesteld dat uit de meest recente aanvraag geen medische problematiek kan worden opgemaakt. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een bevel kan worden afgegeven ondanks het feit dat de verzoekende partij op 16 oktober 2014 werd onderzocht wegens hoesten, zoals blijkt uit onderzoek van het administratief dossier. De verzoekende partij gaat niet *in concreto* in op deze motieven en laat na om aan te tonen dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds last had van de aangehaalde medische problematiek of van een andere medische problematiek. De verzoekende partij gaat niet verder in op de andere motieven van het bestreden bevel.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder betwist de verzoekende partij niet dat haar legaal verblijf is verstreken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden bevel is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om het bestreden bevel te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt ook niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu is de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen omdat de verzoekende partij niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen.

Te dezen heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of gehoord te worden. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu*, nadat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was om alle nuttige informatie over te maken, haar alsnog diende uit te nodigen om haar persoonlijke situatie uiteen te zetten.

Bovendien wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing, kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). De verzoekende partij laat na dergelijke informatie in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten of deze informatie te staven met een begin van bewijs. Zo brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij dat haar moeder zwaar ziek is, dat ze haar bijstaat, dat ze verscheidene ooms en tantes heeft in België en dat het hele familieleven zich sinds 2002 in België afspeelt.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS